

Chuyên ngành nuôi con trai hiếu học ở quê nhà (Garden Grove)

Tác Giả: Trần thị Tuyết Thu

Chúa Nhật, 05 Tháng 6 Năm 2011 20:35

Ngäi già vào đây tä räi tìm ai cũng chai, mà anh là ngäi nuôi bänh, tìm anh cũng chai tä häi nào anh không biät näa.

Anh Lý Văn Lâm và mẹ trong viện dưỡng lão ở Garden Grove – ảnh: Hoàng Thanh/Viện Đông

Có ai ai trong đời cũng đã có lần đi taxi. Dù gì có gì đâu, cứ tìm số điện thoại các hãng taxi rồi bấm số gọi, cho biết địa điểm, xong thì chờ xe tới đón. Nhưng ở quê nhà thì không biết bao giờ mới có taxi, đó là "taxi địa phương". Các loại báo chí, báo chí, rao vặt thì thấy ngay hàng hà sa số "Đi đâu - Đi khắp nơi - Đến nhà - Phi trường - Tuyên bố - Thi lý bệnh", vân vân và vân vân. Đa số những người làm nghề này là đàn ông (những người có phôi), người Việt Nam. Có người làm thêm nghề tay trái, nghề đa số thì xem đây là nghề chính để nuôi sống bản thân và gia đình. Con số các taxi Việt Nam ngày càng đông, và nghề này cũng khá thịnh hành vì dễ làm, thu nhập ổn định và giờ giấc. Dù người dân ở vùng này ít khi gọi taxi Mỹ vì giá quá đắt, và nếu nói chuyện với taxi Việt Nam thì dễ dàng, khi cần suy nghĩ tìm kiếm chi cho mặt óc. Thông thường họ cần thì mình gọi taxi, gọi người nào cũng được, và rất ít ai quan tâm đến việc chọn người taxi riêng cho mình. Nhưng tôi thì khác...

Tôi quen anh Lâm taxi gọi 3 năm nay. Mẹ tôi hỏi ý, nên mẹ tôi lần đầu tiên đi đâu xa, tôi không dám lái xe mà gọi taxi. Lần đầu tôi mở báo ra xem rồi gọi anh A, lần kế gọi anh B, rồi anh C, anh D... những người theo năm tháng, tôi quyết định chọn anh Lâm làm người taxi "ruột" mà tôi nghĩ nhất. Biết anh tính giá phải chăng, anh vui tính, lên xe anh hay nói chuyện này, chuyện nọ cho thoải mái, hay có thể do anh và tôi hợp gu chăng? Nên thường khi cần đi đâu, bao giờ tôi cũng gọi anh trước, khi nào anh kết vào ngày gọi tôi cần, thì tôi mới gọi người khác. Nhưng có một lần đi mà có lần một hành khách có lẽ không hài lòng cho lắm, nên có lần anh tâm sự với tôi, là anh luôn luôn đến đón họ sớm chút hay trễ chút. Tôi còn nhớ lần đó, tôi hỏi anh tới đón lúc 11 giờ rồi. Anh hỏi: "Đi sớm chút được không em? 11 giờ 10 anh lái, ráng giúp đỡ anh chút đi". Người nghĩ vậy cũng không có gì mà ảm đạm, tôi đồng ý.

Khi lên xe, anh Lâm phân trần: "Em thông cảm đừng. Anh phải mua cháo mang vào cho Má anh. Hôm qua tôi dưỡng bệnh nói thêm ăn cháo gà. Mà anh không mua là bị giận bị cấm cho coi". Tôi ngạc nhiên lắm, vì có bà mẹ nào mà "những người" để vậy ta. Hỏi ra thì mới biết mẹ anh Lâm đang ở trong viện dưỡng lão tuổi hơn 6 năm qua. Anh còn nói: "Cám ơn em nha. Nhờ khách khó chịu lắm, họ chọn mua đi thuê đúng giờ. Sớm chút là họ bỏ, gọi taxi khác. Anh cũng đành chịu mặt khách thôi".

Chuyện người con trai hiền u tha o quê n Cam (Garden Grove)

Tác Giả: Trần thi Tuyết Thu

Chúa Nhật, 05 Tháng 6 Năm 2011 20:35

Anh Lâm lái xe vào khu dưỡng lão trên đường Haster. Anh báo tôi ngồi trong xe đi, 10 phút anh quay lại ngay. Tò mò, tôi hỏi: “Em vô đường không?”. Anh Lâm gật đầu: “Đường có, chỗ làm phiên em thôi”. Thế là hai anh em bước vào Garden Park Care Center.

Lên đầu tiên vào khu nursing home, tôi ngạc nhiên con nai vàng, anh Lâm đi đâu tôi cứ theo đó. Sao mà quố trái, quố phải tìm lum, vậy mà anh thuở lòng mới tài ch. Bước vào phòng, không thấy ai, anh quay sang tôi nói: “Chỗ có nhà của Má anh ra hỏi trình ng r”, xong anh tắt đèn quay ra. Hai chúng tôi đang đi trong dãy hành lang thì tôi nghe tiếng cười nói ồn ào vui nhộn vắng vắng ra từ một căn phòng. Lúc đó tôi nghĩ: “Ái chà, người già mà sao còn cười nói giỡn đùa vậy? Coi bước cũng yêu đời quá ch”. Nghe người ôi, khi bước vô trình ng thì mới biết thực hư. Thì ra tiếng cười nói này giỡn tôi nghe là tiếng cô MC trên màn hình đang pha trò trong show ca nhạc. Trình có một tôi chỉ nghe thấy ba chữ ông bà lão, mà hai phần ba là bà, chữ ch chỉ vài ông cụ mà thôi, và ai ngờ đầu người trên xe lăn. Tôi quay sang anh Lâm: “Sao đàn bà không vậy anh?”. Anh trả lời ngay không suy nghĩ: “Thì đàn bà bao giờ cũng khỏe hơn đàn ông, em không thấy vậy à? Sống thọ mà làm gì, con cái nó thấy mình vô đây chèo queo một mình, sống vậy thì anh thà chết còn sống hơn”. Tôi thấy vui vui vì cái tính bước trình, nghĩ gì nói đó của anh taxi này. Tôi chợt nhớ mình có đi đâu đó người ta có nói là đàn bà sống thọ hơn đàn ông vì sống chung được dai hơn, và đàn bà chịu... khóc hơn đàn ông, và đó cũng là một cách giúp giảm stress.

Trình có một tôi là người sống một vô hạn, dưỡng d, im lặng. Tôi lúng túng, và chỉ trong tích tắc, tôi quyết định mỉm cười, cười với mọi người tôi gặp nơi đây, vì tôi nghĩ có lẽ đó là món quà duy nhất mà với họ, có thể là còn ý nghĩa và giá trị. Tôi quay sang cười: “Chào bác”, “Chào cô”.

Người người đàn bà nhìn tôi, người chỉ ai cười. Người một ai cũng buồn, không chút xúc cảm.

Một cụ già người gốc xu ng mà nước miền nam chỉ y dài xu ng áo. C bên cạnh thì quố đầu sang một bên, một đầu, dưỡng nh có bước t t c thì phải.

Người dưỡng có bà cụ trông có vẻ già lắm, nét mặt rất phúc hậu, chỉ chớp hai tay xá tôi lia l. Tôi sống mang tôi nên tôi đặt tay lên hai tay bà và nói: “C khỏe không?”.

C dưỡng lý con. Con vào thăm có đây”. Anh Lâm báo: “Bà này sống bệnh Alzheimer rồi em. Từ mấy tháng nay ngày nào cũng mong chờ con trai và cháu nội vô thăm, mà tôi nó cứ biết thăm. Bà đang lý Ph t cho con cháu vô thăm đó, chỉ không phải lý em đâu”. Tôi nghe lòng mình thất vọng. Tôi liền hỏi: “Má, con tôi thăm Má nè. Má khỏe không?”. Bà cười ngượng lên nhìn tôi, nhú nhú cặp mắt tìm nhem mà tôi thấy hai tròng đen đã mờ đục hơn, bà nhìn một hỏi, vẻ hoài nghi, và lát sau bà lên đầu: “Không, con trai, con trai”, rồi bà li xá tôi lia l. Anh Lâm kéo tay tôi: “Anh đã nói con bác là con trai kia mà, em gì bác bác đâu có tin”. Tôi nói: “Vậy thì bà còn tin mà anh, còn trí nhớ mà”. Anh Lâm gật đầu: “Chỉ nghe gì dính líu tới con cháu thì bà nhớ. Còn nghe việc khác như làm việc sinh, đi tiêu tiểu, ăn uống thì bà quên hết. Có vào đây thì em mới thấy tình đời”.

Anh Lâm bước đi và đưa tay đẩy một chiếc xe lăn. Một bác gái chỉ ngoài 70, mà tôi đoán là

Chuyện n người con trai hiền u tha o quê n Cam (Garden Grove)

Tác Giả: Trần thi Tuyết Thu

Chúa Nhật, 05 Tháng 6 Năm 2011 20:35

m anh, ng i rũ trên xe nh đang bu n ng. Tôi theo anh đ a bác v phòng. Đ n n i, anh đ bác lên gi ng, xong anh bày tô cháo ra trên bàn r i b o: “Cháo gà nóng con m i mua, m ăn đi k o ngu i. Còn đây là n c mía, ăn xong m nh u ng. Gi con ph i đ a khách đi, tr gi r i”. Tôi chào bác gái ra v. Bà ch g t nh đ u đáp l i.

Lên xe, tôi tò mò h i thêm v bác. Anh Lâm k : “Ba má anh có 5 ng i con. X a kia ba anh là đ i úy c a 3 đ i t ng th ng (Vua B o Đ i, TT Di m và TT Thi u). Má anh nhà n i tr lo cho 5 đ a con. Ba anh mang ti ng là đ i úy ch nhà anh nghèo l m, má anh gi i xoay x vô cùng m i đ s ng đó ch. Sau 75, ba anh t 5 năm r i sau đó c nhà đ c sang M năm 1989 theo di n HO. Khi m i qua v i hai bàn tay tr ng, c ba và má anh đ u ph i đi làm đ ngh đ s ng và nuôi các con. Khi đó m y anh em cũng l n r i, m nh đ a nào đ a n y bung ra đi làm. T i anh đ a nào cũng s c trai tráng, ăn m nh nh voi, nên má anh c dành h t món ăn nào b là nh ng cho ch ng và các con. Ba anh thì s c kho r t kém sau nh ng năm tù đầy, nên ng c b nh r r và qua đ i năm 1997 vì b xu t huy t bao t. Sau cái ch t c a ba, má anh càng xu ng tinh th n th y rõ. Lúc này anh và m y đ a em đã có gia đình riêng. Anh là anh c , th ng S. có v , mua nhà nh ng không dám mang má v chung, m c dù nó là đ a khá gi nh t trong gia đình. Con C. l y ch ng đ n đi Nevada. Th ng A. thì qua v i v bên Th y Sĩ. Ch còn anh và N., cô em gái b nh tâm th n t h i còn Vi t Nam, nên má v i anh và nó. Ông bà mình có câu ‘Cha m nuôi con bi n tr i lai láng, Con nuôi cha m k tháng k ngày’. Anh th y câu này không đúng chút nào. B i nh gia đình anh nè, t i em anh có đ a nào nuôi ba má đ c m t ngày nào đâu mà k. T i nghi p ng b , c đ i cùng l ng nuôi con khôn l n. Đ khi thành danh thì đ a nào cũng s ch ng, s v không dám cho ba má chung. Ai cũng ca hoài cái đi p khúc ‘Con có gia đình riêng, còn nhi u th lo l m. Th y m ráng t lo đi’. Đúng là b c b o tình đ i”.

Sau khi x m t tràng cho h gi n, anh Lâm ng ng chút l y h i r i ti p t c k : “X a kia khi Vi t Nam má anh đã ít v n đ ng, su t ngày ch trong nhà lo vi c b p núc và chăm sóc các con, và có l v y mà x ng má đã y u. Sang đây thì bác sĩ cho bi t là má anh b thoái hóa c t s ng, và các kh p x ng đ u g i, c tay, đ u thi u ch t đ ch tr n nên c đ ng đ u gây đau đ n l m. Má không còn đi làm đ c n a, và ph i đi g p bác sĩ th ng xuyên đ ch a tr. Sau 5 năm thì bác sĩ đ ngh v i gia đình là cho má anh vô nursing home thì s đ dàng h n, vì m y anh ch em không ai r nh mà chăm sóc cho má h t”.

Gi ng anh Lâm đ u đ u: “Có x này m i nh n ra là đa s con cái đ u b t hi u l m em i. N c Vi t Nam mình nghèo, con đi làm không đ nuôi thân, nên không sao lo cho cha m , mình còn ch p nh n đ c. Còn M , đ a nào cũng có xe, có nhà, ch có m i th i gian và lòng hi u th o là không có. Mà th i gian có đào ra đ c, cũng ch đ đ n v , ch ng, con cái đi ngh hè, còn ông bà già thì m c xác h. Ngày nào vô đây 3 b n là anh t c, anh h n cái b c b o c a tình đ i. Th ng con mà má anh th ng nh t, cũng l i là đ a ham ti n, s v mà ch a h đ n g p má, dù ch m t l n, t h n 6 năm má anh vào đây. Anh là th ng má la r y nhi u nh t, gi thì ch mình anh m i ngày 3 c vào ra, đ m n c và săn sóc cho b”.

- B trong đó h không lo cho bác ăn u ng sao anh?

- Có ch. Nh ng ng i già tr tính l m em i. 6 gi sáng anh ph i đích thân pha cà phê mang vô cho má, b i ch có anh là bi t cách pha đ m l t nh th nào thôi, ch mua ngoài ti m má

Chuyện n người con trai hiền u tha o quê n Cam (Garden Grove)

Tác Giả: Trần thi Tuyết Thu

Chúa Nhật, 05 Tháng 6 Năm 2011 20:35

anh không ch u u ng. Tr a ph i mua món canh nào b thích, còn chi u thì có lúc mua đ tráng mi ng, chè hay món gì nh nh mang vô.

Anh thu c lòng món nào má anh thích, món nào b không a. Mà h anh không vô m t c là b nh n không ăn c m, thành th khách mà g i g n đ n gi vô nursing home là anh đành ph i t ch i, không nh n khách, b i v y mà đ i anh nghèo c mãi nghèo. Anh thì quê mùa có bi t gì v tâm lý đâu, nh ng anh nghe ng i ta nói r ng ng i già r t s cô đ n, h s b b r i. Chính vì v y mà h tìm m i cách đ con cháu chú ý và quan tâm đ n h . Nói theo cách bình dân c a mình, thì ng i già hay “tr ch ng” l m. Anh thì c nghĩ đ n gi n là ngày x a lúc còn nh mình cũng qu y ba má làm ng b c c kh , thì gi n u má có làm eo làm sách chút cũng không sao. Là con mình ph i bi t chi u ba má, l mai này má có ch t anh s không h i h n chút gì h t c .

L n th hai đi taxi thì anh Lâm ch tôi ghé vào mang c m cho bác gái. Hôm y bác m i v a h t ch ng nhi m trùng ph i và đ c đ a t nhà th ng v . Khi tôi chào, bác ch g t nh đ u nh m i l n. Tôi đ a m t nhìn quanh phòng. Trên đ u gi ng bác có treo đ y các nh Đ c Chúa Giê-su và Đ c M Maria cùng cây thánh giá. Tôi mu n b t chuy n v i bác nh ng không bi t nói gì, cu i cùng tôi b o: “Bác nh c u nguy n m i ngày nhe bác. Chúa s che ch cho bác”. Bà không nói gì c mà ch g t đ u.

Chi c gi ng bên c nh có m t cô tr h n đang n m dán m t nhìn trên tr n nhà. Tôi ng c nhiên vì th y cái tivi đang m , chi u b phim Đ i Hàn thì ph i, coi b hay và gay c n l m, mà sao hai ng i không ai thèm xem. Tôi b t chuy n: “đây cũng đ c quá cô h ? Có tivi đ xem phim đ bu n”. Cô này nói ngay: “Chán l m. Phim lúc nào cũng m v i m ng. Đ i ngoài m i cay đ ng h n nhi u. Nh t nh t t i tù, thiên thu t i ngo i , n m đây 3 năm r i có khác gì nhà tù đâu”. H i thăm tôi đ c bi t là cô b h th n, ph i l c th n 4 l n m i tu n t vài năm nay, nh ng ch ng cô không r nh ch cô đi, nên cu i cùng gia đình quy t đ nh cho cô vào đây luôn đ ... r nh n (theo l i cô nói). Cô chua chát: “Lúc m i đ u, đ thuy t ph c tôi ch u vô đây, ng (ch ng cô) h a là s vào thăm tui đ p cu i tu n, nh ng đ c đầu vài tháng thì ri t r i cũng b t tằm luôn. Nghe đ n ng có bà khác r i. Cu c đ i kh n n n l m”. Cô cay đ ng lên ti ng.

Anh Lâm b c vô, đ bác gái đi làm v sinh. Lúc tr ra, trông bác có v m t, nên anh điều đ t m lên gi ng r i r tôi đi đ n bàn tr c h i thăm v thu c men c a bác. Trên đ ng đi tôi h i nh : “Sao má anh ít nói quá v y?”. “Còn gì mà nói em”. Gi ng anh Lâm b c b i. “Em th nghĩ 5 đ a con mình nuôi t nh , c đ i c c c vì t i nó, gi mình già y u thì không th y m t mũi đ a nào. N m đ đây 24 ti ng m i ngày, dài l m em bi t hôn. H n 6 năm tr i, tha h mà nu t n c m t ng c vào trong. Má anh không nói, nh ng anh bi t trong đ u b nói nhi u l m, và vì v y mà đau kh vô cùng. Nh ng ai đ c thân hay không con cái v y mà s ng. Anh b o b nhi u l n r i, ‘M đ ng suy nghĩ n a. Ng i kh là con đây nè. Lo cho m , cho v , cho con cái, cho đ a em b nh tâm th n, ri t r i con mu n điên c đ u và ch mong đ c ch t s m mà thôi”.

Khi ng i trên xe, chúng tôi nói chuy n nhi u l m. Tôi thông c m cho hoàn c nh c a anh, ngày nào anh cũng vào thăm má 3 c , đem c m, đ tráng mi ng, và nh t là m i l n bác sĩ cho th thu c m i là má anh đ u làm n không ch u u ng. Anh k : “B nh t đ nh không u ng thu c. B c nói u ng nhi u thu c quá r i cũng ch t, v y u ng mà làm gì? Anh năn n quá thì cu i cùng b ra đ u ki n là anh ph i ng l i qua đêm, đ l n u u ng thu c vô mà có b gì thì anh ch b đi b nh vi n g p”.

Chuyện n ng i con trai hi u tha o quâ n Cam (Garden Grove)

Tác Giả: Trân thi Tuyết Thu

Chúa Nhật, 05 Tháng 6 Năm 2011 20:35

- V y anh có ng i không? Tôi h i.

- Dĩ nhiên r i, đã d b thì ph i d t i n i t i ch n ch . Anh gi b tr i t m khăn n m đ i d i đ t, mà ph i làm lén n a ch . Nhìn tr c nhìn sau không th y bóng nhân viên thì anh m i dám n m. H nghe ti ng chân ai b c t i là anh b t d y, nói đ i má là anh đi v sinh, v y mà b tin. U ng thu c xong m t h i là b ng . Th là anh chu n v nhà.

Tôi bu n c i vì óc “sáng t o” c a anh Lâm. Nh ng v n còn tò mò, tôi h i:

- Sáng mai th c d y không th y anh thì b mánh làm sao?

- V y là em ch a bi t gì v ng i già r i. Ng m t đêm là h quên s ch, vô đây là ai cũng g n lú n h t r i em i.

Cách đây h n m t tháng, hai anh em có đ p đi xe chung, và bàn tán v đ th chuy n trên đ i, kinh t xu ng d c, th t nghi p, r i v c n thiên tai t i Nh t. Anh Lâm b o tôi: “Nói thi t, thiên tai, chi n tranh, th m h a h t nhân gì anh cũng không s . Đi u duy nh t mà anh s là anh ch t tr c má anh. B i anh bi t anh mà có b gì là má anh s không còn s ng n i n a. 6 năm qua, anh đã tr thành ni m vui và hy v ng c a b m i ngày. Có m t l n anh b nh nên nh c đ u quá không d y n i, nên sáng và tr a anh không vô. Đ n chi u thì cô nhân viên g i, cô ta nói là má anh không ch u ăn u ng gì h t. B cáu g t v i m i ng i và c ng i ngóng v h ng c a. B i v y mà nh em bi t đó, kinh t khó khăn, ngh taxi nghèo l m, nh ng h khách có g i trùng vào gi anh ph i vô thăm má, thì anh luôn luôn ch n má, mà b khách. Không có ng i khách này, anh hy v ng s còn ng i khách khác, nh ng má thì anh ch có m t. T bao năm nay ch a bao gi anh có th đi ch i đâu v i v con, cũng may tr i th ng nên bà xã anh r t thông c m. Nhi u lúc m t m i quá anh hay to ti ng v i má, lúc v nhà thì l i h i h n. Ch c t i anh là đàn ông nên không bi t nói đ u dàng em i”. Tôi im l ng. Th y th ng ng i lái taxi vào tu i trung niên nh ng ch a có đ c m t ngày no đ . Th ng đáng anh lúc nào cũng t t t . Th ng t ng đi c a anh bao gi cũng h i h . Th ng cái l ng anh khòm khòm c chú v phía tr c. Có đôi l n anh h i to ti ng v i m anh, và tôi hi u là vì anh s tr gi c a khách, lo khách s phi n hà, nh ng t m lòng hi u th o c a anh thì ch a ch c ng i con nào khác đã có đ c.

Tu n r i có vi c c n đi taxi, tôi l i g i anh Lâm. Gi ng anh lo l ng: “Má anh b gây x ng chân r i. Em có th đi s m n a ti ng dùm anh đ c không? Anh vào đó lo cho b chút r i mình đi”. Tôi đ ng ý.

Trên xe anh k tôi nghe: “N a tháng tr c khi đ bác lên gi ng, cô nhân viên vô tình không đ ý nên m t ng chân c a má đ p vào thanh gi ng và gãy. T đó má anh ph i bó b t và không di chuy n đ c. Đau đ n mà b không ch u u ng thu c, h anh vào là má c c n nh n khi n anh nh c c óc”.

Anh Lâm th dài chán n n: “Nhi u lúc anh m i m t quá, ch mu n đ c ch t cho xong. Nh ng l i nghĩ đ n má, anh ch t thì ai lo cho b ? Mai này anh già, anh không mong đ a con nào lo cho mình h t. Anh ch mong khi nào má m t, anh lo mai táng cho b đàng hoàng t m t t, r i thì anh c mình s ra đi theo b cho xong, s ng th ch a ch c là phúc đ c đâu em”.

Chuyện n ng i con trai hi u tha o qu n Cam (Garden Grove)

Tác Giả: Trần thi Tuyết Thu

Chúa Nhật, 05 Tháng 6 Năm 2011 20:35

Chi c taxi c bon bon trên đ ng. Th y tôi im l ng, anh Lâm l i b t chuy n: “Em th y kh v y đó, nh ng ch a ph i t n cùng đâu em. Hôm nào tí n anh đ n em qua khu bên kia, n i đó ch toàn nh ng ng i b nh h p h i, n m li t trên gi ng v i đ i s ng th c v t. H không còn bi t gì n a h t, cũng không còn c c m xúc. Anh luôn t an i mình là m i ngày ra vào nh ng ch n này, m i nh c nh cho anh r ng đ i là b kh , và mình còn s ng đ c ngày nào kh e m nh thì đã là h nh phúc”.

T đ ng tôi ch t nh ra m t đ i u, nên b o anh:

- S p đ n ngày l M r i đó, anh có đ nh mua gì hay làm gì cho bác vui không?

- Anh làm hoài đó ch , sinh nh t, T t, Giáng Sinh, anh đ u có quà cho b vui. Nh ng ri t r i cũng ch ng còn ai vui, k c má hay anh. Ng i già vào đây t t r i tìm ai cũng chai, mà anh là ng i nuôi b nh, tìm anh cũng chai t h i nào anh không bi t n a.

Tôi góp ý:

- Có l anh b stress nhi u quá không? Công ăn vi c làm, các em b r i m , áp l c t nhi u th quá nên anh bu n và b t m n. Nh ng anh c g ng đi, khi nào m m t thì anh s không h h i tí c đ i u gì c .

Anh Lâm l ng thnh.

Khi vào trong, nh m i l n, anh Lâm c h i m : “M mau lên, k o khách đ i”. Tôi b o: “T t , không sao đâu anh, hôm nay em không g p”. Trong khi anh Lâm đi tìm ng i nhân viên đ d n dò đ i u gì đó, tôi b c l i h i thăm bác gái v cái chân đang bó b t. Bác c g t g t đ u, có v m i m t. Tôi h i: “S p đ n l M r i, bác thích hoa gì, anh Lâm s mang vào t ng bác”. Bà l c đ u: “Không c n”. Tôi không bi t nói gì n a. Nghe có tí ng chân ai b c t i g n, tôi đoán là anh Lâm nên tôi chào bác ra v . Tôi nói: “Bác đ ng bu n. Bác h nh phúc h n nhi u ng i khác l m, b i vì ít ra bác cũng còn có đ c m t đ a con hi u th o”. Bác gái g t đ u và quay m t đi. Tôi thoáng th y gi t n c m t a ra t khỏe m t bà. Ch c có l ng ng v i tôi nên bác quay nhìn n i khác. Tôi b c đ i v h ng c a phòng, lòng c m th y vui, vì tôi hi u đó là gi t n c m t h nh phúc c a m t ng i M .

R i khu nursing home, tôi t h i bi t bao ng i m , ng i cha c cu c đ i hy sinh vì con cháu, đ r i khi bóng x chi u tàn h m t mình vò v i n i đây. Vào các vi n đ ng lão nh th này tôi m i càng th m thía câu nói c a ông bà x a: “N c m t ch y xuôi, có bao gi ch y ng c?”. Ngày l M s p đ n r i, h ng trăm ngàn đ a con, th h i có đ c bao nhiêu ng i còn nh ra là h v n còn có m t bà M t i n i này?

Đ t nhiên tôi nh đ n Má. Má tôi đang xa, và ch a năm nào tôi có đ p m ng l Mother's Day cùng M .

Nhìn đ ng h . 12 gi tr a. M t tr i đ ng bóng. Tôi th y m t mình cay cay, có l do chói n ng? Và sao t đ ng mũi b t đ u s t s t.

Anh Lâm ch t quay sang h i:

Chuyện người con trai hiền u tha o quê n Cam (Garden Grove)

Tác Giả: Trân thi Tuyết Thu

Chúa Nhật, 05 Tháng 6 Năm 2011 20:35

- Em sao vậy? Sao mắt đỏ rùi? Nhó Má h?

Tôi gật đầu.

- Nhó thì vậy thăm Má.

- Bn... Tôi lúng búng. Năm nào là M, em cũng bn đi làm...

Giống anh Lâm đâu xuống:

- Em gọi thăm Má đi, và cũng đừng quên bu. X này ai mà không bn, anh hi u. Thôi cứ ráng nhó dùm anh câu này:

“Ai còn M xin đừng làm M khóc

Đừng để bu lên mặt M nghe không?”

Tôi gật đầu, ráng k m ch để c m gi gi t n c m t. Tiếng anh Lâm nh c: “Đi em. Tró gi r i”. Xong anh hi h b c vó phía xe. Tôi l m lui theo sau.

(Tiếng anh Lâm - người lái taxi hi u th o)